

[Ebba Strange]

stitsministeriets beslutninger og i øvrigt sakker langt bagud ikke bare i forhold til Folketinget, men også i forhold til en hvilken som helst administrationsgren og et hvilket som helst privat firma, de skal føre sager for. Det synes jeg ikke vi kan være bekendt. Jeg mener, det bør overlades til retternes egne beslutninger, hvordan og i hvilket tempo de vil indføre ny teknologi. Tænk engang, at retterne ikke i fuldt omfang kan trække på lovstof og retsafgørelser – det er ret fantastisk. For en regering, der i øvrigt går ind for privatisering og afpolitisering, må det være en oplagt opgave at frigøre domstolene og lade dem søge at begrunde bevillinger på finansloven, ligesom Folketinget f.eks. gør det, hvis vi virkelig skal tage tredelingen alvorligt.

Desuden bør man overlade administrationen til retternes selvforvaltning. Der er ikke spor grund til, at Justitsministeriet skal godkende anskaffelse af inventar, kontormaskiner, avis-hold, faglitteratur, møbler, hovedrensning af kontormaskiner og alle mulige ansættelser. Her er virkelig noget at gå i gang med for en afbureaukratiseringsekspekt.

Idéoplægget fra januar fra dommerforeningen indeholder en lang række spændende betragtninger, som jeg ikke har tid til at komme ind på her, men det med det tættere samarbejde mellem små dommerembeder synes jeg ud fra en ressourcemæssig betragtning bestemt er værd at overveje, og det synes jeg også passende man kunne overlade til retterne selv at bestemme. Det helt afgørende for os må være, at retterne påser retssikkerheden og løser deres primære domstolsopgaver på en måde, der er betryggende over for lovgivningen og over for befolkningen.

Herefter skal jeg vende mig til kriminalforsorgen. Her har vi drøftet ressourcenedskæringerne, og de er sket samtidig med, at flere er blevet henvist og flere er blevet dømt. Samtidig med at det er sket, ved vi, at socialforvaltningerne rundt om i kommunerne er hårdt pressede, så det samarbejde, der bør være, og som har været bedre mellem kriminalforsorgen og socialforsorgen, bliver vanskeligere at gennemføre.

Jeg synes ligesom ministeren, at der ligger mange spændende ideer i Dalggaardbetænkningen, og jeg vil gerne stille spørgsmål i den forbindelse. I øvrigt vil denne del af min tale i meget høj grad være spørgsmål til ministeren, bare for at jeg får lejlighed til at sige det nu.

Der ligger nemlig i forlængelse af Dalggaardbetænkningen egentlig et løfte om, at vi engang her i Folketinget skulle have forelagt en afsyningslov, en fængselslov, og jeg vil gerne spørge ministeren, hvornår han agter at vende tilbage til spørgsmålet, om vi skal have en fængselslov her i landet.

Mit andet spørgsmål er: Hvornår får vi forslaget til at indarbejde samfundstjenesten i straffeloven? Det er en almindelig opfattelse ude omkring, at der ikke er så mange domme til samfundstjeneste for tiden og ikke har været det i den senere tid, som der var tidligere, og jeg kan ikke lade være at sætte det i forbindelse med, at vi stadig væk ikke har fået indarbejdet samfundstjenesten som en del af straffeloven, altså at domstolene ligesom går og venter og derfor ikke bruger den så meget, som man efter min opfattelse burde gøre.

Kriminalforsorgen har på baggrund af en tilkendegivelse herovre i Folketinget i 1988 fra justitsministeren arbejdet på at udvide anvendelsen af straffelovens § 49, stk. 2, og jeg vil gerne høre, hvordan det er gået. Det er mit indtryk, at den ikke er blevet udvidet i det omfang, som det egentlig var hensigten at få den udvidet, og jeg er helt sikker på, at f.eks. mange stofmisbrugere ville have væsentlig bedre chancer for at komme på ret køl uden for end inden for fængselsmurene.

Endvidere vil jeg gerne spørge, om ministeren har nogen overvejelser om at fremsætte andre forslag til alternativer for frihedsstraf. Vi har stadig væk den gamle betænkning stående fra 1977, som indeholdt nogle ganske spændende forslag, og jeg vil gerne høre, om de er sat helt til side, eller om der stadig væk er liv i nogle af dem.

Jeg vil gerne her indskyde, at de spørgsmål, jeg stiller, vedrører emner, som jeg har kunnet læse om i kriminalforsorgens egen årsberetning, og som har slået mig. Hvorfor prøveløslades i dag så mange uden tilsyn? Er det, fordi samarbejdet mellem anstalterne og den frie kriminalforsorg er blevet forringet, efter at man stort set har skilt sig af med forsorgsmedarbejderne i fængslerne? Jeg ved godt, at man i stedet for har lavet enhedsfunktionæruddannelsen, og jeg tror for så vidt også, det er en god idé, men jeg vil gerne spørge, om enhedsfunktionærerne er tilstrækkeligt uddannede, om de har tid nok, om de har overskud nok til at løse